

OSIB

Orquestra Simfònica
Illes Balears

ORQUESTRA SIMFÒNICA ILLES BALEARS

08.05.2025 | 20.00 H

AUDITORIUM DE PALMA

N. 11

Violí

Alena Baeva

Director

Antonio Méndez

J. Sibelius

Concert per a violí, op. 47

J. Brahms

Simfonia núm. 4, op. 98

Entrades:
Taquilles Auditorium de Palma
www.simfonicadebalears.com

Govern de les
Illes Balears

Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports
Agència d'Estratègia Turística

El Corte Inglés

Programa

45' Concert per a violí op.47 en re menor **Jean Sibelius (1865-1957)**

Allegro moderato

Adagio di molto

Allegro, ma non tanto

20' PAUSA

45' Simfonia núm. 4, op.98 en mi menor **Johannes Brahms (1833-1897)**

Allegro non troppo

Andante moderato

Allegro giocoso

Allegro energico e passionato

Alena Baeva, Violí

Antonio Méndez, Director

Orquestra Simfònica Illes Balears

Crèdit editorial

Concert per a violí de J. Sibelius,

Robert Lienau Musikverlag

Instants distants en el recorregut de Sibelius i de Brahms **Fernando Merino**

El programa d'anit té la particularitat d'endinsar-nos en les ments de Jean Sibelius (1865-1957) i Johannes Brahms (1833-1897), en un moment precís i especialment significatiu de la vida d'ambdós. Sibelius entoma un concert solista —en la tradició virtuosa— que suposarà la seva primera i única obra de concert per a instrument solista; mentre que Brahms tanca el capítol dedicat a les simfonies, després d'un procés marcat pel respecte a la imbatible figura del moment: Ludwig van Beethoven. Un moment en què Sibelius treballava acomplexat per les pròpies limitacions, i Brahms completament aclaparat per la grandesa inabordable de Beethoven.

El violí havia sigut l'instrument de Sibelius els anys de conservatori, i malgrat això l'obsessionava no haver arribat a dominar-lo amb virtuosisme. De fet, el compositor finlandès va escriure, havent fet cinquanta anys: «He somiat que tenia dotze anys i era un virtuós». Feia dos anys solament que havia compost el seu Concert per a violí, la versió original del qual s'entenia, en realitat, com a tècnicament impossible d'executar: ¿fou aquella frustració primera que el dugué a compondre, l'any 1903, el Concert per a violí Opus 47? De fet, s'inspirà en el Concert per a violí de Mendelssohn, que havia estudiat a l'Institut de Música de Hèlsinki durant els anys de formació.

Pel que fa a Brahms, la Simfonia Núm. 4 havia de tancar el procés creatiu del seu període simfònic, amb la màxima expressió. Li calgueren tres dècades per a concloure'l, i al començament estigué absolutament aclaparat pel llegat de Beethoven, que li feu considerar el simfonisme com l'empresa més difícil per a un compositor. Irònicament, avui reconeixem Brahms com a hereu de ple dret de la monumental contribució de Beethoven al simfonisme. La musicologia acostuma a coincidir que fou Beethoven qui procurà la transició del classicisme al romanticisme, i que posteriorment Mahler apropà el romanticisme al llenguatge del segle XX.

A Brahmsse'l reconeix com a representant de la solidesa i la culminació del gènere simfònic en el llenguatge romàntic. S'entén que la Simfonia Núm. 1 de Brahms era una continuació del catàleg de Beethoven, però, en canvi, la Simfonia Núm. 4 ja preparava el terreny al jove Mahler.

Tornant a Sibelius, si bé com a instrumentista no estava preparat, sí que ho estava com a compositor, i en aquest sentit s'enfrontà a una obra de caràcter fermament virtuós. Sibelius es fixà en el violinista alemany Willy Burmester, que aleshores es considerava el més preparat per a executar les obres amb més grau de dificultat de Niccolò Paganini, el gran virtuós del violí. El fatídic atzar volgué que Burmester no pogués ser a l'estrena, i la tasca fou encomanada al finlandès Víctor Novacek, que amb prou feines va estar a l'altura de les circumstàncies, és a dir, dels grans reptes del virtuosisme. L'estrena fou un fracàs, que els mitjans de l'època recolliren amb el titular: «Novacek lluita una batalla perduda». La qüestió és que hi hagué consens a l'hora d'apreciar la impossibilitat tècnica d'interpretar la versió original, la qual cosa obligà Sibelius a revisar profundament la partitura l'any 1905, pels complexos requisits tècnics. Parlem d'un dels concerts de violí que més s'interpreten avui dia, i del qual destaca el tercer moviment, que és conegut per la dificultat tècnica i encara suposa un desafiament per als solistes més brillants.

El cas de Brahms és diferent, perquè es reservà les simfonies per a la seva maduresa compositiva. En el moment d'encarar la Simfonia Núm. 4, ja havia consagrat la carrera i no li calien més excessos. N'és prova el fet que el primer moviment adquireix una expressivitat continguda, més pròpia del seu estat de maduresa. S'ha adjectivat com la "Nostàlgica", recollint referències especialment a Beethoven —el seu horitzó— i a Bach, el seu far. Es considera una de les seves obres mestres i el cim culminant de la simfonia romàntica, a més del seu comiat conscient del gènere.

La Simfonia Núm. 4 ha fet història com «un petit món per als entesos, mentre els qui caminen en la foscor (els més profans), sols poden copsar-ne una feble percepció», segons els musicòlegs. En qualsevol cas, allò que ha quedat per a la posteritat és l'expressivitat particular que descobrim en la dansa binària del tercer moviment: un tema tan popular i captivador que, en el seu temps, el públic reclamava als músics que el repetissin, com si fos un hit de la nostra època.

En resum, disposin-se a escoltar la visió de dos instants ben significatius en les trajectòries de Sibelius i de Brahms.

Instantes distantes en el trayecto de Sibelius y de Brahms Fernando Merino

El programa que hoy se nos propone tiene la particularidad de adentrarnos en la mente de Jean Sibelius (1865-1957) y Johannes Brahms (1833-1897) precisamente en un momento especialmente significativo en vida de ambos porque Sibelius aborda un concierto de solista, en la tradición virtuosa, que además será su primera y única obra de concierto para instrumento solista, mientras Brahms cerraba su capítulo dedicado a las sinfonías, después del proceso marcado por respetar la figura imbatible del momento, Ludwig van Beethoven. Acomplejado por sus limitaciones Sibelius, abrumado Brahms profundamente, por la gran talla e inabordable de Beethoven.

Sibelius tenía el violín como el instrumento de sus años de conservatorio, y pese a ello una de sus obsesiones era no haber llegado a ser un virtuoso. De hecho, el compositor finlandés escribió, cumplidos los 50: “Soñé que tenía doce años y era un virtuoso”. Es decir, solo dos años después de componer su ‘Concierto de violín’, cuya versión original en realidad se entendía como de imposibilidad técnica para su ejecución. ¿Fue esa frustración original, la que le llevaría a componer en 1903 su ‘Concierto de violín Opus 47’? De hecho se inspiró en el ‘Concierto para violín’ de Mendelssohn, que estudió en sus años de conservatorio en el Instituto de Música de Helsinki.

En el caso de Brahms, esta ‘Sinfonía número 4’ venía a cerrar el proceso de creación de su período sinfónico, en su máxima expresión, necesitando tres décadas para concluirlo, e inicialmente abrumado por el legado Beethoven, que marcaría su visión del sinfonismo como la empresa más difícil para un compositor. La ironía es, que hoy se considera a Brahms, reconocido como el heredero de la monumental contribución de Beethoven al sinfonismo.

Suele coincidir la musicología en la circunstancia de que Beethoven fue el que procuró el tránsito del clasicismo al romanticismo, y posteriormente le correspondió a Mahler acercar el romanticismo al lenguaje del siglo XX. Mientras a Brahms se le reconoce representar la solidez y culminación del género sinfónico en el lenguaje romántico. Igualmente, se entiende que la ‘Sinfonía nº 1’ de Brahms era una continuación del catálogo Beethoven, y en cambio, la ‘Sinfonía 4’, ya preparaba el terreno a un joven Mahler.

Volviendo a Sibelius, si como instrumentista no estaba preparado, sí que lo estaba como compositor para abordar una obra de firmes tintes virtuosos, y además con la mente puesta en el violinista alemán Willy Burmester que en aquellos días era considerado, el más preparado, para ejecutar las obras de mayor grado de dificultad de Niccolò Paganini, el gran virtuoso del violín.

Quiso la fatídica casualidad que Burmester no pudiera estar en el estreno y entonces se le encomendó la tarea al finlandés Víctor Novacek que apenas estuvo a la altura de las circunstancias, es decir, los grandes retos virtuosos. El estreno fue un fracaso, recogido en los medios de la época con el titular, 'Novacek luchó una batalla perdida'. Lo cierto es, que había coincidencia en apreciar la imposibilidad técnica de interpretar la versión original, lo que obligó a Sibelius a revisar la partitura en profundidad el año 1905, debido a los complejos requerimientos técnicos. Hoy, estamos hablando de uno de los conciertos de violín más interpretados, destacando el tercer movimiento conocido por su dificultad técnica, siendo un reto para solistas virtuosos.

El caso de Brahms es distinto, porque reservó las sinfonías a su momento de madurez compositiva. En el instante de afrontar su 'Sinfonía nº 4' su carrera estaba consagrada y no necesitaba de mayores excesos. Prueba de ello es que el primer movimiento adquiere una expresividad contenida más propia de su estado de madurez. Se la define como 'Nostálgica' recogiendo referencias en especial a Beethoven –su horizonte- y a Bach, su referencia. Es considerada una de sus obras maestras y punto culminante de la sinfonía romántica, además de considerarla su despedida consciente de este género.

Esta 'Sinfonía nº 4' ha quedado para la historia como “un pequeño mundo para los entendidos, mientras la gente que camina en la oscuridad (los más profanos), solo pueden tener una débil percepción”, según la musicología. En cualquier caso, lo que ha quedado grabado para la posteridad es aquella particular expresividad que descubrimos en la danza binaria que aparece en el tercer movimiento, un tema tan popular y cautivador, que en su momento el público reclamaba ser repetida a la manera de un 'hit' de nuestros días.

En resumidas cuentas lo que nos disponemos a escuchar es la visión de dos instantes, bien significados, en los trayectos de Sibelius y de Brahms.

Distant moments in the paths of Sibelius and Brahms

Fernando Merino

This evening's program introduces us in the minds of Jean Sibelius (1865-1957) and Johannes Brahms (1833-1897), during a precise and especially significant moment of both their careers.

Sibelius enters upon a soloist concert — of the virtuoso tradition—, which is going to be his first and only work for soloist instrument; while Brahms closes his chapter devoted to symphony, after a process marked by his respect to the unbeatable figure of the time: Ludwig van Beethoven. At that time, Sibelius felt a complex, and Brahms was overwhelmed by Beethoven's unapproachable greatness.

Sibelius' training instrument had been the violin, but he was obsessed with the fact that he had not mastered it. Actually, when the Finnish composer turned fifty, he wrote: «I dreamt I was twelve and a virtuoso». Two years before, he had composed his Violin Concerto, and its original version had been regarded as technically impossible to perform. Could that initial frustration have led him to compose, in 1903, the Violin Concerto Op.47? He was, in fact, inspired by Mendelssohn's Violin Concerto, who had studied at Helsinki's Music College.

Brahms' Symphony No.4 was meant to conclude his creative process in the scope of symphonism with its utmost expression. It took him three decades to close this chapter, and in the beginning, he was completely overwhelmed by Beethoven's legacy, which made him consider symphonism as the hardest endeavour for a composer. Ironically. Brahms is today renowned as the heir to Beethoven's monumental symphonic contributions.

Musicologists agree that Beethoven brought the transition from Classicism to Romanticism, and then Mahler took Romanticism to the language of the 20th century; while Brahms is acknowledged as a representative of the cohesion and culmination of the symphonic genre within the Romantic language. His Symphony No.1 is understood as a continuation of Beethoven's catalogue, but his Symphony No.4 already paved the way for young Mahler.

Back to Sibelius: although he was unprepared as a performer, he indeed was a master composer, who could face a composition of virtuoso character. Sibelius had set his eyes on German violinist Willy Burmester, who was then considered the most prepared musician to perform the most difficult works by Niccolò Paganini, the great violin virtuoso. However, fate wanted it that Burmester would be unavailable for the première, and the task was finally commissioned to Finnish violinist Victor Novacek, who hardly managed to be up to its great challenges.

The première was a failure, and the press wrote: «Novacek fights a lost battle». There was a consensus, though, on appreciating the technical impossibility to interpret the original version of the piece, which made Sibelius deeply review the score in 1905. This is one of the most interpreted violin concerts today: its third movement is famous for its technical requirements and remains a challenge for the most brilliant soloists.

Brahms' case is different because he composed symphonies in his maturity. When he faced Symphony No.4, he had already consolidated his career and did not need any excess. The first movement proves it, with a restrained expressivism, typical of his mature years. With the adjective "Nostalgic", it references to Beethoven — in the horizon— and to Bach, as his lighthouse. It is regarded as one of Brahms' masterpieces and the culminating peak of Romantic symphonism, and also as his conscious farewell to the genre.

Symphony No.4 has gone down in history as a «small world for the experts, while those who walk in the shadows (the most profane), can only perceive bleak flashes», according to musicologists. In any case, the particular expressivism we discover in the binary dance of the third movement has stayed: a theme so popular and captivating, that back then audiences would ask musicians to repeat over and over again, as we would do with a hit of our time.

Prepare to listen to the vision of two very significant moments in the careers of Sibelius and Brahms.

Alena Baeva

violí

Alena Baeva

violí

cat

Descrita com una “presència magnètica” i una “tècnic de so constantment fascinant” per la New York Classical Review, la violinista Alena Baeva és considerada com una de les solistes més emocionants, versàtils i captivadores en actiu als escenaris, on ha treballat amb els directors més destacats, incloent-hi Gustavo Gimeno, Paavo Järvi, Marek Janowski, Vladimir Jurowski, Tomáš Netopil i Riccardo Minasi.

Baeva posseeix una curiositat musical apassionada, i ja defensa un repertori molt ampli que expandeix ràpidament, i que inclou més de cinquanta concerts per a violí. És promotora de peces poc conegudes, alhora que interpreta partitures més populars del catàleg per a violí; i recentment ha fet sonar compositors com Bacewicz, Karaev, Karłowicz i Silvestrov.

La carrera de Baeva com a solista internacional de primera línia s’ha desenvolupat molt ràpidament les últimes temporades, durant les quals ha actuat amb orquestres com la New York Philharmonic Orchestra, l’Orquestra Filharmònica de Hong Kong, NHK Symphony Orchestra, Tonhalle-Orchester Zürich, London Philharmonic Orchestra, Die Deutsche Kammerphilharmonie Bremen, Gürzenich-Orchester Köln i la Göteborgs Symfoniker. A més, manté una relació llarga, estreta i gratificant amb l’Orchestra of the XVIII Century, amb la qual toca i enregistra un repertori variat d’instruments d’època.

La música de cambra ocupa un lloc especial en la seva vida musical, i gaudeix de les col·laboracions amb artistes tan reconeguts com Yuri Bashmet, Daishin Kashimoto, Misha Maisky, Jean-Guihen Queyras i el Belcea Quartet. El seu company de sonates habitual és l’aplaudit pianista ucraïnès Vadym Kholodenko, amb qui està compromesa de fa més d’una dècada. Baeva enregistra exclusivament per al segell capdavanter Alpha Classics, i el seu primer projecte del contracte de llarga durada fou Fantasy (amb Vaydm Kholodenko), que es publicà el febrer de 2024.

Les seves altres referències discogràfiques són moltes i reflecteixen l’impressionant abast del seu repertori. D’entre aquestes, destaquen el Concert per a violí Núm. 2 de Wieniawski (amb l’Orchestra of the XVIII Century, 2021); el Concert per a violí de Karłowicz (amb la Royal Philharmonic Orchestra, 2018); i el Concert per a violí de Schumann, i la versió original (1844) del Concert per a violí de Mendelssohn (per Melodiya Records, 2020).

Nascuda al Kirguizistan, d'ascendència tàtaro-eslava, Baeva va començar a estudiar violí a cinc anys, amb la reconeguda pedagoga Olga Danilova al Kazakhstan, abans de formar-se amb el professor Eduard Grach a Rússia. També va fer classes amb Mstislav Rostropovich, Boris Garlitsky i amb Shlomo Mintz, i va assistir a la International Academy Switzerland de Seiji Ozawa, on se centrà en el repertori per a quartet de corda. Alena Baeva viu a Luxemburg des de 2010, i és resident naturalitzada del país.

Alena Baeva toca un Guarneri del Gesù de 1738 ("ex-William Kroll")– en préstec generós d'un mecenes anònim, i amb l'amable suport de J&A Beares.

Alena Baeva

violín

esp

Descrita como una “presencia magnética” y una “técnica de sonido constantemente fascinante” por la New York Classical Review, la violinista Alena Baeva se considera una de las solistas más emocionantes, versátiles y cautivadoras en activo sobre los escenarios, donde trabaja con los principales directores, incluyendo a Gustavo Gimeno, Paavo Järvi, Marek Janowski, Vladimir Jurowski, Tomáš Netopil y Riccardo Minasi.

Baeva posee una curiosidad musical apasionada, y ya defiende un repertorio muy amplio que va aumentando rápidamente y que incluye más de cincuenta conciertos para violín. Promueve piezas poco conocidas, al tiempo que interpreta las partituras más populares del catálogo para violín; y recientemente ha hecho sonar a compositores como Bacewicz, Karaev, Karłowicz y Silvestrov. La carrera de Baeva como solista internacional de primera línea se ha desarrollado muy rápidamente las últimas temporadas, durante las que ha actuado junto a orquestas como la New York Philharmonic Orchestra, la Orquesta Filarmónica de Hong Kong, NHK Symphony Orchestra, Tonhalle-Orchester Zürich, London Philharmonic Orchestra, Die Deutsche Kammerphilharmonie Bremen, Gürzenich-Orchester Köln y la Göteborgs Symfoniker. Además, mantiene una larga, estrecha y gratificante relación con la Orchestra of the XVIII Century, interpretando y grabando un repertorio variado de instrumentos de época.

La música de cámara ocupa un lugar especial en su vida musical, y goza de las colaboraciones con artistas de la talla de Yuri Bashmet, Daishin Kashimoto, Misha Maisky, Jean-Guihen Queyras y el Belcea Quartet. Su compañero de sonatas habitual es el alabado pianista ucraniano Vadym Kholodenko, con quien mantiene un compromiso fiel desde hace más de una década.

Baeva graba en exclusiva para el sello puntero Alpha Classics, y su primer proyecto en el contrato de larga duración fue Fantasy (junto a Vaydm Kholodenko), publicado en febrero de 2024. Sus otras referencias discográficas son muchas y reflejan el impresionante alcance de su repertorio. Entre ellas están el Concierto para violín Núm. 2 de Wieniawski (con la Orchestra of the XVIII Century, 2021); el Concierto para violín de Karłowicz (con la Royal Philharmonic Orchestra, 2018); y el Concierto para violín de Schumann, y la versión original (1844) del Concierto para violín de Mendelssohn (para Melodiya Records, 2020).

Nacida en Kirguizistán, de ascendencia tártaro-eslava, Baeva empezó a estudiar violín a los cinco años con la reconocida pedagoga Olga Danilova, en Kazajstán, antes de formarse con el profesor Eduard Grach en Rusia. También recibió clases de Mstislav Rostropovich, Boris Garlitsky i amb Shlomo Mintz, y asistió a la International Academy Switzerland de Seiji Ozawa, donde se centró en el repertorio para cuarteto de cuerdas. Alena Baeva vive en Luxemburgo desde 2010, y es residente naturalizada del país.

Alena Baeva toca un Guarneri del Gesù de 1738 (“ex-William Kroll”)–en generoso préstamo de un mecenas anónimo, y con el amable apoyo de J&A Beares.

Alena Baeva

violin

eng

Described as “a magnetic presence” and “a constantly fascinating sound technician” (New York Classical Review), violinist Alena Baeva is considered one of the most exciting, versatile, and captivating soloists active on the world stage today, working with leading conductors including Gustavo Gimeno, Paavo Järvi, Marek Janowski, Vladimir Jurowski, Tomáš Netopil and Riccardo Minasi.

Possessing a passionate musical curiosity, Baeva holds an already vast and rapidly expanding active repertoire, including over fifty violin concerti. She is a champion of lesser-known works alongside the more mainstream violin literature, with recent performances promoting such composers as Bacewicz, Karaev, Karłowicz, and Silvestrov.

Baeva’s career as an international soloist of the highest renown has grown at an extraordinary pace over recent seasons, performing with orchestras including New York Philharmonic Orchestra, Hong Kong Philharmonic Orchestra, NHK Symphony Orchestra, Tonhalle-Orchester Zürich, London Philharmonic Orchestra, Die Deutsche Kammerphilharmonie Bremen, Gürzenich-Orchester Köln and Göteborgs Symfoniker. She enjoys a long-standing and rewarding relationship with the Orchestra of the XVIII Century, performing and recording a variety of repertoire on period instruments.

Chamber music holds a particularly special place in her musical life, where she enjoys collaborations with such esteemed artists as Yuri Bashmet, Daishin Kashimoto, Misha Maisky, Jean-Guihen Queyras, and the Belcea Quartet. Her regular sonata partner is the celebrated Ukrainian pianist Vadym Kholodenko, with whom she has had a dedicated musical partnership for more than a decade.

Baeva records exclusively for leading label Alpha Classics, and the first project of her multi-disc deal with the label Fantasy with Vaydm Kholodenko was released in February 2024. Baeva’s wider discography is extensive and reflects the impressive breadth of her repertoire. Recordings include Wieniawski Violin Concerto No.2 (with Orchestra of the XVIII Century, 2021); the Karłowicz Violin Concerto (with Royal Philharmonic Orchestra, 2018); and the Schumann Violin Concerto and original (1844) version of the Mendelssohn Violin Concerto (for Melodiya Records, 2020).

Born in Kyrgyzstan with Slavic-Tatar ancestry, Baeva took her first violin lessons at the age of five under renowned pedagogue Olga Danilova in Kazakhstan before studying with Professor Eduard Grach in Russia. She also took lessons with Mstislav Rostropovich, Boris Garlitsky, and Shlomo Mintz, and took part in the Seiji Ozawa International Academy Switzerland, focused on string quartet repertoire. Naturalised Luxembourgish, Alena Baeva has resided in Luxembourg since 2010.

Alena Baeva plays on the “ex-William Kroll” Guarneri del Gesù of 1738 – on a generous loan from an anonymous patron, with the kind assistance of J&A Beares.

Antonio Méndez

director

Antonio Méndez

director

cat

El director espanyol Antonio Méndez s'està convertint ràpidament en un dels més emocionants, establerts i reclamats, gràcies als vincles estrets que ha creat amb les orquestres més importants d'Europa.

Els darrers anys, Antonio ha gaudit d'un gran èxit, dirigint orquestres com la Tonhalle-Orchester Zürich, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, Mahler Chamber Orchestra, l'Orquestra Filharmònica de Rotterdam, l'Orquestra Simfònica Nacional Danesa, hr-Sinfonieorchester, Wiener Symphoniker i l'Orquestra Filharmònica de Luxemburg.

Aquesta temporada, actuarà amb la BBC Symphony Orchestra, San Diego Symphony Orchestra, Orquestra Simfònica d'Islàndia, Orchestra Ensemble Kanazawa, Gunma Symphony Orchestra, Orquesta Sinfónica del Principado de Asturias, Orquestra de les Illes Balears i Orchester des Pfalztheaters Kaiserslautern, entre d'altres.

La temporada passada, Antonio va debutar amb La Monnaie / De Munt, Brucknerhaus Linz, Lahti Symphony Orchestra, Northern Sinfonia, San Diego Symphony Orchestra, Real Orquesta Sinfónica de Sevilla i RST Symphony Orchestr, entre d'altres. De les temporades més recents, cal destacar els aclamats debuts amb la Wiener Symphoniker, Tonkünstler-Orchester Niederösterreich, Konzerthausorchester Berlin, Staatskapelle Dresden, Gürzenich-Orchester Köln, BBC Philharmonic, Orchestra de Chambre de Paris, Orquestra Filharmònica de Hèlsinki, Orquestra Simfònica d'Islàndia, Orchestre de Chambre de Lausanne, Orquestra Nacional de Rússia, KBS Symphony Orchestra, Auckland Philharmonia Orchestra, New Japan Philharmonic i una gira amb l'Orchestre de Chambre de Paris per les Illes Canàries.

Recentment, Méndez també ha treballat amb òperes, i ha dirigit The Turn of the Screw a La Monnaie / De Munt; Ariadne auf Naxos, al Festival de Música de Canàries; 7 Deaths of Maria Callas –un espectacle que combina òpera, arts escèniques, performance i videocreació– al Gran Teatre del Liceu; Madame Butterfly a la Casa de l'Òpera de Palma; i L'Elisir d'Amore a la Casa de l'Òpera de Tenerife. Antonio va ser Director Principal de l'Orquestra Simfònica de Tenerife des de la temporada 2018/19 a la temporada 2020/21.

El seu enregistrament amb la Radio-Sinfonieorchester Stuttgart des SWR, a SWR Music (per a Berlin Classics), rebé un premi Echo Klassik. També ha enregistrat amb la Scottish Chamber Orchestra per a Linn Records.

L'artista va atreure l'atenció internacional com a guanyador del prestigiós Concurs Malko de Copenhaguen, el 2012, i més endavant com a finalista el 2013 dels Premis Nestlé i Premi Joves Directors del Festival de Salzburg.

Nascut el 1984 a Palma, Mallorca, Antonio va començar els estudis musicals al Conservatori Professional de Música de Mallorca en piano i violí. També va assistir al Real Conservatorio Superior de Música de Madrid per a estudiar composició i direcció. Des del 2007 viu a Alemanya, on va finalitzar la formació en direcció a la Universität der Künste Berlin, amb el professor Lutz Köhler; com a membre del Dirigentenforum (el Fòrum de directors del Consell Musical Alemany); i a la Hochschule für Musik 'Franz Liszt' Weimar, amb el professor Nicolás Pasquet.

Antonio Méndez

director

esp

El director español Antonio Méndez se está convirtiendo rápidamente en uno de los más emocionantes, establecidos y buscados, por sus estrechos vínculos con las principales orquestas de Europa.

En los últimos años, Antonio ha gozado de gran éxito dirigiendo orquestas como la Tonhalle-Orchester Zürich, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, Mahler Chamber Orchestra, la Orquesta Filarmónica de Róterdam, la Orquesta Sinfónica Nacional Danesa, hr-Sinfonieorchester, Wiener Symphoniker y la Orquesta Filarmónica de Luxemburgo.

Esta temporada actuará junto a la BBC Symphony Orchestra, San Diego Symphony Orchestra, Orquesta Sinfónica de Islandia, Orchestra Ensemble Kanazawa, Gunma Symphony Orchestra, Orquesta Sinfónica del Principado de Asturias, Orquesta de les Illes Balears y la Orchester des Pfalztheaters Kaiserslautern, entre otras.

La temporada pasada, Antonio debutó junto a La Monnaie / De Munt, Brucknerhaus Linz, Lahti Symphony Orchestra, Northern Sinfonia, San Diego Symphony Orchestra, Real Orquesta Sinfónica de Sevilla y la RST Symphony Orchestr, entre otras. De las temporadas más recientes, cabe destacar sus aclamados debuts con la Wiener Symphoniker, Tonkünstler-Orchester Niederösterreich, Konzerthausorchester Berlin, Staatskapelle Dresden, Gürzenich-Orchester Köln, BBC Philharmonic, Orchestra de Chambre de Paris, Orquesta Filarmónica de Helsinki, Orquesta Sinfónica de Islandia, Orchestre de Chambre de Lausanne, Orquesta Nacional de Rusia, KBS Symphony Orchestra, Auckland Philharmonia Orchestra, New Japan Philharmonic y una gira con la Orchestre de Chambre de Paris por las Islas Canarias.

Recientemente, Méndez ha trabajado en la ópera, dirigiendo Otra vuelta de tuerca en La Monnaie / De Munt; Ariadne auf Naxos, en el Festival de Música de Canarias; 7 Deaths of Maria Callas –un espectáculo que combina ópera, artes escénicas, performance y videocreación– en el Gran Teatre del Liceu; Madame Butterfly en la Casa de la Ópera de Palma; y L’Elisir d’Amore en la Casa de la Ópera de Tenerife. Antonio fue Director Principal de la Orquesta Sinfónica de Tenerife desde la temporada 2018/19 a la temporada 2020/21.

Su grabación junto a la Radio-Sinfonieorchester Stuttgart des SWR, en SWR Music (para Berlin Classics), recibió un premio Echo Klassik. También ha grabado con la Scottish Chamber Orchestra para Linn Records.

El artista captó la atención en el ámbito internacional como ganador del prestigioso Concurso Malko de Copenhague, en 2012, y más adelante como finalista en 2013 de los Premios Nestlé y del Premio Jóvenes Directores del Festival de Salzburgo.

Nacido en 1984 en Palma, Mallorca, Antonio inició sus estudios musicales en el Conservatori Professional de Música de Mallorca en piano y violín. También estudió composición y dirección en el Real Conservatorio Superior de Música de Madrid. Desde 2007 vive en Alemania, donde completó su formación como director en la Universität der Künste Berlin, con el profesor Lutz Köhler; como miembro del Dirigentenforum (el foro de directores del Consejo Musical Alemán); y en la Hochschule für Musik 'Franz Liszt' Weimar, con el profesor Nicolás Pasquet.

Antonio Méndez

conductor

eng

Spanish conductor Antonio Méndez is fast becoming one of the most exciting, established and sought-after conductors, having created strong links with the most important orchestras in Europe.

Over the last few years, Antonio has had great success conducting orchestras such as Tonhalle-Orchester Zürich, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, Mahler Chamber Orchestra, Rotterdam Philharmonic Orchestra, Danish National Symphony Orchestra, hr-Sinfonieorchester, Wiener Symphoniker and Orchestre Philharmonique du Luxembourg.

This season, he will perform with the BBC Symphony Orchestra, San Diego Symphony Orchestra, Iceland Symphony Orchestra, Orchestra Ensemble Kanazawa, Gunma Symphony Orchestra, Orquesta Sinfónica del Principado de Asturias, Orquesta de les Illes Balears, and Orchester des Pfalztheaters Kaiserslautern among others.

In the past season, Antonio debuted with La Monnaie / De Munt, Brucknerhaus Linz, Lahti Symphony Orchestra, Northern Sinfonia, San Diego Symphony Orchestra, Real Orquesta Sinfónica de Sevilla and RST Symphony Orchestra among others. Highlights of recent seasons include acclaimed debuts with Wiener Symphoniker, Tonkünstler-Orchester Niederösterreich, Konzerthausorchester Berlin, Staatskapelle Dresden, Gürzenich-Orchester Köln, BBC Philharmonic, Orchestre de Chambre de Paris, Helsinki Philharmonic Orchestra, Iceland Symphony Orchestra, Orchestre de Chambre de Lausanne, Russian National Orchestra, KBS Symphony Orchestra, Auckland Philharmonia Orchestra, New Japan Philharmonic and a tour with Orchestre de Chambre de Paris to the Canary Islands.

Also working in opera over recent seasons, Méndez has conducted *The Turn of the Screw* at La Monnaie / De Munt, *Ariadne auf Naxos* at the Canary Islands Music Festival, *7 Deaths of Maria Callas* – a show that combines opera, live arts, performance art and video creation – at Gran Teatre del Liceu, *Madame Butterfly* at the Palma de Mallorca Opera House and *L'Elisir d'Amore* at the Tenerife Opera House. Antonio held the post of Principal Conductor of Orquesta Sinfónica de Tenerife from the 2018/19 to 2020/21 season.

Antonio's recording with Radio-Sinfonieorchester Stuttgart des SWR on SWR Music (for Berlin Classics) was awarded an Echo Klassik Award. He has also recorded with Scottish Chamber Orchestra for Linn Records.

The artist attracted international attention as a prize winner at the prestigious 2012 Malko Competition in Copenhagen, and later as a finalist at the 2013 Nestlé and Salzburg Festival Young Conductors Award.

Born in 1984 in Palma de Mallorca, Antonio began his musical studies at the Conservatori Professional de Música de Mallorca in piano and violin. He also attended the Real Conservatorio Superior de Música de Madrid to study composition and conducting. Since 2007 he has been living in Germany, where he completed his conductor training at the Universität der Künste Berlin with Professor Lutz Köhler, also as a member of the Dirigentenforum ('Conductor's Forum' from the German Music Council) and at the Hochschule für Musik 'Franz Liszt' Weimar with Professor Nicolás Pasquet.

HarrisonParrott represents Antonio Méndez for worldwide general management.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

cat

L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditori de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en el Trui Teatre, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'arxiduc d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol “Sonam per Tu” durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.

Premis, distincions:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
- VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
- Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

esp

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consell de Mallorca. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Trui Teatre, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera L'arxiduc de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título "Sonam per Tu" durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.

Premios, distinciones:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
- VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
- Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

eng

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca.

Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014. Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma, Trui Teatre and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l'Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, L'Arxiduc, with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva. Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Marc Nogués
Víctor Ros (interí)
Cristina Sánchez de las Matas (interí)

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Roberto Moragón
Beth Super
Francisco Sard
Manel Barrios
Benjamin Payen (interí)
Joel Doraci*
Raquel Aparisi*

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Elisabeth Romero
Hanga Zsofia Fehér
Clara Mascaró (interí)
Raquel Cobo (interí)

VIOLONCELS

Raquel Rivera, solista (interí)
Jorge Gresa, ajudant de solista (interí)
Felipe Temes
Llorenç Rosal
Leila El Charef (interí)
Lucrecia Garrigues (interí)
Daniel Orgaz*
Pol Alabort*

CONTRABAIXOS

Martin Gregg, solista
Jozef Szafranski, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski
Marc Colomer*
Pablo Fernández*

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Claudia Sánchez, ajudant de solista (interí)

CLARINETS

Pablo Tirado, solista (interí)
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista
Beatriz Bueno, ajudant de solista (interí)

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de solista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Vicente M. Cascales, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

Sabela Castro, solista (interí)

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

COL.LABORADORS

Matthias Emmerink, violí
Pablo Cuenca, violí
Laurent Corsyn, viola
Joaquín Morales, fagot
Eusebio Saez, Trombó

BORSA DE TREBALL SOIB*

GERÈNCIA

Cristina Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Margalida Gomila, cap d'administració
Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical
Maria del Mar Furió, serveis artístics
Juan Ramon Garcia, faristoler
Karola Pérez, faristoler*
Aina Gayart, auxiliar
Francisca Pallicer, auxiliar
Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts
María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme, Cultura i Esports
Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports
Bartomeu Riera, director adjunt IEB
Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

Govern de les Illes Balears
Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

**Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports**
Fundació Orquestra Simfònica

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

**Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports**
Agència d'Estratègia Turística

